

ГРАВІТАЦІЯ

5

НІЧНА ПРИГОДА КРАПЛИНКИ

20

ВІТЕР

30

КИТ — У СМУЖКУ

40

СОФІЙЧИНА ПОДОРОЖ ДО ЗІРОК

49

ХЛОПЧИК І ЙОГО ВОВЧЕНЯ

62

ПРОМЕНИ І ТАЄМНИЦІ

68

ПОЛЛІ І ТАЄМНИЦЯ ОСТРОВА КІПР

83

МАЛЯ

100

ВЕЛИКА ПРИГОДА СОФІЙКИ

122

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

The background of the cover is a lush, textured green landscape, possibly a hillside or a field, rendered in a painterly style. The colors range from light lime green to deep forest green. In the upper left corner, a bright blue sky is visible, with a faint rainbow arc extending across it.

ЗРАВИТАЦІЯ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Софійка мчала по схилу вгору. Попри свій юний вік, вона бігла так швидко, що могла б позмагатися з олімпійським чемпіоном у легкій атлетиці.

“Ну ж бо, ще трохи!” — подумки підганяла себе дівчинка, наближаючись до самого вершечка. Нарешті, коли Софійці здалося, що до неба можна доторкнутися, вона підстрибнула, намагаючись відірватися від Землі й злетіти.

— Я перепрошую, юна леді... А куди це ви зібралися? — щось раптом схопило дівчинку, не даючи злетіти в повітря.

— Ай! Відпустіть! — Софійка роззирнулася у пошуках джерела таємничого голосу. — Хто тут?

Навколо були тільки блакитне небо й схил.

— Я — Гравітація, — знову озвався голос. — Крім іншого я дбаю про те, щоб маленькі дівчатка не злітали в повітря.

— Так, тато мені розповідав. Ти — та штука, яка притягує все до Землі.

Гравітація трохи помовчала — вона не звикла, щоб її називали “штукою”.

— Взагалі-то це не зовсім правильно, — нарешті зауважила вона. — Це не я притягую тебе до Землі, це Земля з моєю допомогою притягує тебе до себе.

— А мені все одно, хто, що й куди притягує! Я хочу полетіти у космос! — Софійка вказала рукою вгору. — Там, вище самого неба, є купа всього цікавого... Відпусти мене, будь ласка. Один-єдиний разочок...

Якби у Софійчиної співбесідниці була голова, вона б нею скрушно похитала. Гравітація вже давно спостерігала за невтомними спробами дівчинки дістатися до неба.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

І зараз Софійка не втрачала надії: вона великими-великими очима незмигнуто втупилася у простір, сподіваючись, що Гравітація не встоїть перед її благальним поглядом.

— Навіть не намагайся, — Гравітація була непохитна. — Через те, що Земля дуже-дуже важка, вона міцно тримає тебе біля себе. Це — всесвітній закон тяжіння, і хоч би що ти собі думала, він не відпустить тебе в небо.

Та Софійка навіть думки не допускала, що якийсь там закон тяжіння може завадити їй здійснити свою мрію.

— Але Всесвіт!.. Космос!.. Він так близько, а я не можу дізнатися, який він на дотик! — дівчинка не хотіла нічого чути. — Мені будь-що треба його побачити!

— Ти можеш дивитися із Землі, — запропонувала Гравітація.

— Не хочу з Землі, — Софійка сіла на траву й насупилася. — Я хочу дізнатися, про що шепочуться планети, які зблизька зорі і... — дівчинка стишила голос. — І що приховує Всесвіт.

— Що приховує Всесвіт? — перепитала Гравітація.

— Так!

— У тебе немає шансів, — сказала як відрізала. — Я дуже сильна. З моєю допомогою не тільки Земля притягує тебе до себе, а й ти притягуєш до себе Землю. Та й узагалі, будь-які об'єкти, які хоч щось важать, притягуються одне до одного. Щоб побороти мене, потрібна дуже велика швидкість, яку людина розвинути не може.

— Дуже велика швидкість? Хм... Наприклад, як у машини?

— Швидше, набагато швидше.

— Тоді, може... як у ракети?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Так. Але де ти візьмеш ракету?

— Мій тато їх конструює! — заплескала в долоні Софійка.
— Он там, недалеко, є злітний майданчик!

— Певно, твій тато — вчений, — зауважила Гравітація. — Так, справді, якихось сто років тому люди придумали спосіб розігнатися так, щоб вилетіти за межі Землі. Для цього їм знадобилися роки праці, а ще великі-великі двигуни... Агов, ти куди?

Дівчинка вже щодуху мчала до великого поля. "Я все одно дістануся до космосу", — думала вона, перелізаючи через огорожу.

— Привіт! — звернулася Софійка до величезної, як гора, ракети.

Мовчання.

— Привіт! — трохи голосніше повторила дівчинка, але ракета не озивалася — спала. Як усі поважні ракети, вона відпочивала перед майбутнім польотом.

Софійка підійшла ближче і постукала рукою по металевому корпусу. Ракета повільно розплющила очі й сонно глипнула на малу:

— Чого тобі треба?

— Привіт. Ти ракета?

— Так, — буркнула ракета і знову заснула.

— Ти зможеш доставити мене у космос?

Відповіді не було, тож Софійка вирішила, що це знак згоди.

Дівчинка вибралася на самий верхочок ракети, зручно вместилася і...

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>